

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/201/2017
Identifikačné číslo spisu:	7114207148
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Danica Kočičková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:7114207148.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu S. P., nar. XX. XX. XXXX, bývajúceho v K., N., zastúpeného JUDr. Martinom Friedrichom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie v Košiciach, Žriedlová 3, proti žalovanému Z. O., nar. X. X. XXXX, bývajúcemu v H., N., zastúpenému JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom advokátskej kancelárie v Košiciach, Štúrova 20, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 40C/108/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 11. mája 2017, sp. zn. 3Co/45/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 28. októbra 2015, č. k. 40C/108/2014-174 vyhovel žalobe v časti, v ktorej sa žalobca voči žalovanému v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka domáhal ospravedlnenia v znení a spôsobom vymedzeným v petite žaloby, čiastočne vyhovel žalobe pokiaľ ide o odstránenie článku s názvom „Nedôstojná zdravotná starostlivosť“, uverejneného dňa 24. júla 2013 (ďalej aj „článok“) na E. tak, že žalovanému uložil povinnosť odstrániť z E. len tú časť článku, ktorá sa týka žalobcu a pokiaľ ide o uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15 000 €, okresný súd tiež vyhovel žalobe čiastočne, tak že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3 000 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšnej časti žalobu zamietol. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že z hľadiska posúdenia dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu je právne významné dať odpoveď na otázku, či došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu (chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka) a či tento neoprávnený zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na osobnostných právach žalobcu. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že žalobca pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalovanému dňa 14. 7. 2013 nepochybil, že zdravotná starostlivosť bola žalovanému poskytnutá štandardným spôsobom, správne a v dostatočnom rozsahu. Pravdivosť jednotlivých tvrdení žalovaného vo vzťahu k žalobcovi, uvedených v článku „Nedôstojná

zdravotná starostlivosť“ v znení: „Povrchne a arogantne pôsobiaci lekár napriek údajnej odbornosti nevykonával aj USG vyšetrenie semenníkov, dokonca ich prehmatával rukami. Nevytvoril si tým predpoklad na zistenie skutočnej diagnózy zdokumentovanej až na druhý deň obvodným urológom ako zápal nadsemenníka s cystou 8 mm. Naopak, veľmi výrazne skomplikoval ďalší postup iných lekárov a zdravotný stav žalovaného, hlavne bolesť v miešku“, posudzoval okresný súd v súlade s vykonanými dôkazmi a v ich vzájomnej súvislosti, pričom dospel k záveru, že nie sú pravdivé, preto ďalej skúmal, či sú (tieto výroky) objektívne spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu na jeho zákonom chránených osobnostných právach, resp. či sú objektívne spôsobilé narušiť a ohroziť tieto práva. Dospel k záveru, že v dôsledku vyššie uvedených výrokov žalovaného (obsiahnutých v článku „Nedôstojná zdravotná starostlivosť“, ktorého autorom je žalovaný) došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, a to v značnej miere. Konštatoval, že žalobca dlhodobo pôsobí ako lekár na urologickom oddelení W. (ďalej len „nemocnica“), okrem toho ordinuje v súkromnej ambulancii. Zo svedeckej výpovede nadriadeného žalobcu okresný súd zistil, že žalobca patrí k najlepším lekárom urologického oddelenia a ako lekár požíva dobrú povesť. Z výpovede žalobcu vyplynulo, že o článku žalovaného a v ňom obsiahnutých výrokoch sa dozvedel počas letnej dovolenky, ktorá má slúžiť na oddych a zotavenie, preto zásah do svojich osobnostných práv pociťoval intenzívnejšie, ako keby bol v zamestnaní, kde by mohol okamžite zaujať stanovisko k vzniknutej situácii. Žalobca bol v článku žalovaného a tiež v diskusii k článku dehonestovaný ako lekár, uvedený článok znížil jeho vážnosť v odborných kruhoch, medzi pacientami, priateľmi a známymi ako aj v širokej verejnosti. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti mal okresný súd za preukázané, že žalovaný nepravdivými výroky o žalobcovi súvisiacimi s poskytnutou mu zdravotnou starostlivosťou dňa 14. 7. 2013, zasiahol do osobnostných práv žalobcu na ochranu cti a ľudskej dôstojnosti, preto uložil žalovanému povinnosť na vlastné náklady uverejniť na E. ospravedlnenie spôsobom a v rozsahu uvedenom vo výroku rozsudku, ďalej uložil žalovanému povinnosť odstrániť z E. článok „Nedôstojná zdravotná starostlivosť“, avšak len v určitej konkrétnej časti článku, ktorá sa týka žalobcu, pretože dospel k záveru, že žalobca bol aktívne legitimovaný na podanie žaloby len v tejto časti a keďže na základe vykonaných dôkazov považoval za preukázané, že zníženie ľudskej dôstojnosti žalobcu bolo značné, priznal žalobcovi aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy, na okolnosti za ktorých k porušeniu osobnostných práv žalobcu došlo, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3 000 €; vo zvyšnej časti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a na odstránenie článku „Nedôstojná zdravotná starostlivosť“, žalobu zamietol. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu sa žalovaný odvolal.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) v záhlaví označeným rozsudkom odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu z 28. októbra 2015, č. k. 40C/108/2014-174 „okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti“ (ktorý na základe v odvolaní uvedených dôvodov odvolania považoval za odvolaním nedotknutý) ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“) potvrdil. V odôvodnení rozsudku uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a nad rámec jeho dôvodov zaujal stanovisko k jednotlivým odvolacím námietkam žalovaného, pričom zdôraznil, že pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie neposudzoval žalobcom uplatnený nárok aj z hľadiska právnych predpisov vzťahujúcich sa na poskytovanie zdravotnej starostlivosti, tak je potrebné poukázať na to, že predmetom konania je ochrana osobnosti podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, v rámci ktorého súd zistil, že na základe podnetu žalovaného vykonával Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou dohľad v zmysle § 17 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti a prijal záver, že pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalovanému žalobcom nebolo zistené žiadne porušenie zákona (písomný záznam zo dňa 18. 10. 2013). Ďalej uviedol, že v prípade stretu práva na ochranu osobnosti a práva na slobodu prejavu je predpokladom správneho súdneho rozhodnutia vykonanie testu proporcionality, ktorý zohľadní okolnosti na obidvoch stranách sporu. Súčasťou práva na slobodu prejavu môže byť aj kritika, táto by však mala byť vecná, pravdivá a primeraná, pretože v opačnom prípade môže dôjsť k neoprávnenému zásahu do zákonom chránených osobnostných práv, tak ako v tomto prípade.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej v texte aj „dovolateľ“) dovolanie.

Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ C. s. p. tým, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil keď a) pripustil, aby výrok rozsudku, vydaného v spore o ochranu osobnosti bol neurčitý v tom zmysle, že z neho nie je zrejmé, ktoré výroky žalovaného sú difamujúce, ktoré sú nepravdivé a ktoré sú neoprávnenou kritikou, pričom sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, konkrétne od rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 126/2011 zo 16. 4. 2012, b) priznal žalovanému náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch bez toho, aby bolo preukázané, že na strane žalobcu boli dané výnimočné dôvody na priznanie takejto formy ochrany osobnosti, pričom sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, konkrétne od rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 202/2009 z 27. 11. 2009, c) neposúdil výroky žalovaného v kontexte s konaním žalobcu a nezohľadnil opodstatnenosť uverejnenia hodnotenia postupu žalobcu pri vyšetrovaní žalovaného, žalobcom. Žalovaný v dovolaní ďalej uviedol, že odvolací súd sa s jeho odvolacou námietkou, ktorá sa týkala neurčitosti výroku rozsudku súdu prvej inštancie vysporiadal tak, že odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, konkrétne na stranu 36, 37 a 38 odôvodnenia, z ktorých obsahu by malo byť zrejmé, ktorý z dotknutých výrokov žalovaného má byť difamujúci, ktorý nepravdivý a ktorý neoprávnenou kritikou, čo nie je postačujúce, pretože z ustanovenia § 155 ods. 1, veta prvá zákona č. 99/1963 Zb., Občianskeho súdneho poriadku (platného a účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie) vyplýva, že obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku, nie v odôvodnení. Z uvedeného je podľa dovolateľa zrejmé, že ak má byť rozsudok pre žalovaného záväzný, musí byť z jeho výroku zrejmé, uverejnením akých výrokov zasiahol do osobnostných práv žalobcu. V uvedenej súvislosti žalovaný v dovolaní zdôraznil, že ak výrok ako záväzná časť rozsudku neidentifikuje konkrétne konanie žalovaného, ktoré má byť neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti žalobcu, tak to vyvoláva medzi stranami sporu pochybnosti o tom, ktoré konanie žalovaného bolo tým konaním, ktorým bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu. Ak žalobca vo svojej žalobe nevymedzil, ktorými výroky mal žalovaný zasiahnuť do jeho osobnostných práv a na miesto toho ich v petite žaloby vymedzil „kvalitatívnym hodnotením“, tak sám za takto neurčitú žalobu mal znášať procesný dôsledok spočívajúci v zamietnutí žaloby. Určitosť petitu žaloby v konaniach na ochranu osobnosti je požiadavka, ktorá v praxi súdov nespôsobuje výkladové problémy a súdnu prax, vrátane praxe najvyššieho súdu možno považovať v tejto otázke za ustálenú; vyjadrením tejto ustálenosti je aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. 4. 2012, sp. zn. 3 Cdo 216/2011. Žalovaný v dovolaní ďalej uviedol, že odvolací súd sa riadil nesprávnym právnym názorom, aj pokiaľ neakceptoval odvolaciu námietku žalovaného týkajúcu sa jeho povinnosti odstrániť len časť článku „Nedôstojná zdravotná starostlivosť“, pretože tým sám (v rozpore s petitom žaloby) rozhodol o tom, dôvodnosť akej žaloby bude posudzovať. Ak súd prvej inštancie namiesto žalobcu vybral z článku ním zvolenú časť a túto mu uložil odstrániť a zdržať sa šírenia informácií v nej uvedených, postupoval spôsobom, ktorý nie je prípustný, pretože časť, ktorú žalovanému uložil odstrániť, identifikoval namiesto žalobcu. Z nesprávneho právneho posúdenia vychádzal súd prvej inštancie, (s rozhodnutím ktorého sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil) podľa dovolateľa aj pokiaľ priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 3 000 €, pretože z ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že náhrada nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy len v tom prípade, keď nie je postačujúce zadošťučinenie podľa odseku 1 uvedeného ustanovenia. V závere dovolania žalovaný ešte uviedol, že odvolací súd sa nevysporiadal s tým, akej sféry života sa článok „Nedôstojná zdravotná starostlivosť“ týkal, pričom je všeobecne známy fakt, že otázky zdravotnej starostlivosti ako aj kvality jej poskytovania sú jednou z tém, ktorá je predmetom záujmu verejnosti. Navrhol, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 3 C. s. p. zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná mu náhradu trov konania.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný v dovolaní poukazuje na totožné skutkové okolnosti a totožnú právnu argumentáciu ako v konaní pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom. Keďže predmetom dovolacieho konania sú s odkazom na žalovaným uvádzané dôvody dovolania (uplatnené podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p.), otázky právneho posúdenia, sú námietky žalovaného týkajúce sa nesprávne alebo nedostatočne zisteného skutkového stavu bezpredmetné. Pokiaľ ide o žalovaným namietané nesprávne právne posúdenie, žalobca vo vyjadrení k dovolaniu označil právnu argumentáciu žalovaného za neopodstatnenú. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 ods. 1 C. s. p.), na to oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.), zastúpenou v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p. dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, preto je potrebné ho odmietnuť.

6. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Podľa § 432 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

9. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 C. s. p.), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

10. V predmetnej veci vyvodil dovolateľ prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. argumentujúc tým, že rozsudok odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke neurčitosti petitu žaloby a v na to nadväzujúcom výroku rozsudku a tiež v otázke náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pri riešení ktorých sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. V súvislosti s odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu dovolateľ v dovolaní označil nasledovné rozhodnutia najvyššieho súdu: sp. zn. 3 Cdo 126/2011 zo dňa 16. 4. 2012 (neurčitosť petitu žaloby a na to nadväzujúca neurčitosť výroku rozsudku) a sp. zn. 5 Cdo 202/2009 zo dňa 27. 11. 2009 (náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch). Prípustnosť dovolania však dovolateľ vyvodil aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. tvrdiac, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Touto právnou otázkou je podľa obsahu dovolania otázka, či osoby podieľajúce sa na poskytovaní zdravotnej starostlivosti, hradenej z verejných zdrojov, sú povinné strpieť vyššiu mieru kritiky.

11. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených v dovolaní. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, či a ako dovolateľ v dovolaní argumentačne odôvodnil, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia ním vymedzenej právnej otázky. Len také vymedzenie právnej otázky, ktoré korešponduje s právnou otázkou, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide o otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) alebo či ide o otázku, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

12. V preskúmvanej veci dovolateľ v dovolaní tvrdil, že odvolací súd sa v otázke určitosti petitu žaloby a v na to nadväzujúcej otázke určitosti výroku rozsudku súdu prvej inštancie odklonil od ustálenej

rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keď vo výroku rozsudku nekonkretizoval, ktorý výrok žalovaného obsiahnutý v článku „Nedôstojná zdravotná starostlivosť“ možno považovať vo vzťahu k žalobcovi za nepravdivý, ktorý za difamujúci a ktorý za neoprávnenú kritiku a v odôvodnení svojho rozsudku len odkázal na stranu 36, 37 a 38 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorých obsahu by tieto skutočnosti mali byť zrejmé. V súvislosti s odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu označil dovolateľ v dovolaní rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 126/2011 zo dňa 16. 4. 2012, kde najvyšší súd uviedol: „Dovolací súd tu má na mysli na jednej strane viaceré časovo a vecne odlišné, relatívne samostatné skutkové okolnosti uvádzané navrhovateľom (jednotlivé konania odporcu 1/ a odporkyne 2/, ktorými malo dôjsť k zásahu do osobnosti navrhovateľa) a na druhej strane tieto skutkové okolnosti v celosti nevystihujú formuláciu petitu návrhu, ktorá sa zameriava iba na jeden zo zásahov, zároveň však svedčí o tom, že navrhovateľ za relevantný zásah do jeho osobnosti považuje aj ďalšie konania odporcov a že sa morálnej a materiálnej satisfakcie voči nim nedomáha len za zásah spôsobený sprostredkovaním podkladových informácií slúžiacich pre novinový článok. Možno preto uzavrieť, že pokiaľ navrhovateľ v petite žaloby jednotlivé (ďalšie) zásahy do osobnostných práv ničím skutkovo neindividualizoval a dostatočne nekonkretizoval, nemohol byť jeho návrh považovaný za určitý.“ Z uvedenej citácie odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 126/2011 zo dňa 16. 4. 2012 je zrejmé, že najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 126/2011 (od ktorého sa mal odvolací súd podľa tvrdenia dovolateľa odkloniť), riešil odlišnú (aj keď zdanlivo podobnú) právnu otázku, ktorá nie je totožná s v dovolaní namietanou právnou otázkou súvisiacou s (ne)určitosťou žalobného petitu a z toho vyplývajúcou (ne)určitosťou výroku dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v časti, v ktorej odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť na vlastné náklady uverejniť ospravedlnenie za výroky zasahujúce do osobnej cti žalobcu, ktoré však z hľadiska ich všeobecnej charakteristiky bližšie vo výroku nekonkretizoval. Nebol preto splnený predpoklad prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., to je odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vo vyššie uvedenej právnej otázke, ktorá má procesnoprávny charakter a s ktorou sa odvolací súd vysporiadal správne, keď v súvislosti s výrokom rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý považoval za správny, odkázal na tú časť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktorá tento výrok vysvetľuje, rozvíja a argumentačne dopĺňa.

13. Rovnako nebol splnený predpoklad prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. ani vo vzťahu k ďalšej dovolateľom v dovolaní vymedzenej právnej otázke, od vyriešenia ktorej záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, a to vo vzťahu k právnej otázke splnenia podmienok na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, kde ako rozhodnutie predstavujúce ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu označil dovolateľ v dovolaní rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 202/2009 zo dňa 27. 11. 2009, v odôvodnení ktorého najvyšší súd okrem iného uviedol, že „ak súd dospeje k záveru, že v konkrétnom prípade k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere skutočne došlo, prizná postihnutej osobe zadosťučinenie v peniazoch“. Odvolací súd v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie v súlade s citovaným rozhodnutím najvyššieho súdu vysvetlil na základe akých dôvodov dospel k záveru, že v danom konkrétnom prípade sú splnené podmienky na aplikáciu ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda že sú splnené podmienky na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (majúc za to, že v dôsledku neoprávneného zásahu žalovaného do osobnostných práv žalobcu bola v značnej miere znížená dôstojnosť žalobcu a jeho vážnosť v spoločnosti), preto sa nemožno stotožniť s argumentáciou dovolateľa, že odvolací súd sa pri riešení otázky splnenia podmienok na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorú podľa obsahu dovolania predstavuje rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 202/2009 zo dňa 27. 11. 2009.

14. Dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania uplatnenú v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. aj písm. b/ citovaného ustanovenia, teda tým, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo aj od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Touto otázkou je podľa obsahu dovolania otázka, či osoby podieľajúce sa na poskytovaní zdravotnej starostlivosti, hradenej z verejných zdrojov sú povinné strpieť vyššiu mieru kritiky vzhľadom

na oblasť, v ktorej pôsobia. V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že podľa ustálenej judikatúry vyššiu mieru kritiky musia zniesť osoby verejne činné, resp. verejne známe (pohybujúce sa vo verejnom priestore), medzi ktoré patria politici, umelci a športovci (viď napr. rozhodnutie NSSR sp. zn. 6 Cdo 169/2011 ako aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 385/2012). To zároveň znamená, že iné osoby, a teda aj osoby poskytujúce zdravotnú starostlivosť medzi tieto verejne činné, resp. verejne známe osoby bez ďalšieho nepatria. Nemožno sa preto stotožniť s tvrdením dovolateľa, že táto - vyššie vymedzená právna otázka nebola dovolacím súdom ešte riešená, preto predpoklad prípustnosti dovolania nie je daný ani podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

15. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom namietal v dovolaní aj to, že sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý v rozpore so znením petitu uložil žalovanému povinnosť odstrániť len časť článku „Nedôstojná zdravotná starostlivosť“ z E. a to konkrétne tú časť článku, ktorá sa bezprostredne týka žalobcu, teda ktorou žalovaný neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobcu; vo zvyšku žalobu (rovnako ako v časti petitu týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy) zamietol. Odhliadnuc od toho, že uvedenú dovoláciu námietku žalovaného nemožno považovať za námietku týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia veci, ale za námietku týkajúcu sa procesného postupu a teda ju nemožno argumentačne odôvodniť poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 C. s. p., dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalovaný nie je osobou oprávnenou podať dovolanie (§ 424 C. s. p.) proti tejto časti potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu, pretože rozhodnutie v tejto časti nemožno považovať za rozhodnutie vydané v jeho neprospech.

16. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného podľa ustanovenia § 447 písm. b/ a c/ C. s. p., odmietol.

17. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C. s. p. a ustanovením § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania s tým, že o výške tejto náhrady bude v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.